

ZARZĄDZENIE

Dnia 28 lutego 2024 r.

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie V. Ł. z wniosku obrońcy o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1 września 2017 r., II AKz 390/17, utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 lipca 2017 r., III Kop 64/17

zarządziła:

- 1. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku obrońcy ściganej V.Ł. o wznowienie postępowania jako niedopuszczalnego z mocy ustawy;**
- 2. przekazać wniosek obrońcy ściganej V. Ł. do rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu jako wniosek tam złożony na podstawie art. 626 § 2 k.p.k.**

UZASADNIENIE

Pismem, które wpłynęło do Sądu Okręgowego we Wrocławiu w dniu 30 października 2023 r., obrońca ściganej V. Ł. wniósł o „wznowienie postępowania” co do kosztów postępowania w zakresie kosztów zastępstwa adwokackiego. Powołał się przy tym na art. 190 ust. 4 Konstytucji oraz na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 października 2023 r., SK 105/20.

Zarządzeniem Przewodniczący Wydziału Karnego Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 listopada 2023 r., III Kop 64/17, wniosek o wznowienie postępowania wraz ze sprawą przekazał do rozpoznania Sądowi Najwyższemu. W

badanej sprawie postępowanie zakończyło się bowiem postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1 września 2017 r., II AKz 390/17.

Sąd Najwyższy zażył, co następuje.

Zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. instytucja wznowienia postępowania dotyczy postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem. Postępowanie może być postępowaniem ubocznym, ale musi mieć charakter autonomiczny względem zasadniczego nurtu procesu. Takiego charakteru nie ma rozstrzygnięcie o kosztach postępowania (J. Matras, Uwagi do art. 540 k.p.k. w: K. Dudka (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, WKP 2023, teza 4). Dlatego wniosek o wznowienie takiego postępowania, który został niezasadnie przyjęty musiał zostać pozostawiony bez rozpoznania jako niedopuszczalny.

Wnioskodawca powołał się w piśmie na art. 190 ust. 4 Konstytucji i wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 października 2023 r., SK 105/20. Zgodnie z wymienionym przepisem, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane m.in. prawomocne orzeczenie sądowe stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylecia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonym w przepisach właściwych dla danego postępowania. Zwrócić jednak należy uwagę, że w przepisie tym nie tylko znalazło się odniesienie do „wznowienia postępowania”, ale także do innych instytucji, które umożliwiają podważenie wydanego orzeczenia i ponowne rozpoznanie sprawy. W przepisie tym zastrzeżono konieczność uwzględnienia przepisów właściwych dla danego postępowania. Podobnie, z nadmienionego w piśmie obrońcy wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie wynika, jakoby uchylene § 15 ust. 2 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j.: Dz.U. 2023, poz. 1964) obligowało do wznowienia postępowania, pomimo braku podstaw w przepisach dotyczących danego postępowania. Stwierdzono w nim, że skarżący oraz inne podmioty zainteresowane mają prawo do wzruszenia rozstrzygnięć kosztowych wydanych na podstawie uchylonego przepisu na zasadzie art. 190 ust. 4 Konstytucji oraz właściwych przepisów proceduralnych.

Poza tym, użyty w art. 190 ust. 4 Konstytucji termin „wznowienie postępowania” należy interpretować, tak jak inne pojęcia Konstytucyjne, w sposób autonomiczny. Dotyczą one bowiem wielu różnych postępowań. Jeśli chodzi o termin „wznowienie postępowania” to powinien być rozumiany jako odpowiednik wszelkich środków prawnych, dzięki którym można osiągnąć efekt w postaci ponownego rozstrzygnięcia sprawy. W przypadku rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, efekt w postaci ponownego rozpoznania sprawy nie może być osiągnięty poprzez zastosowanie instytucji wznowienia postępowania z uwagi na treść art. 540 § 1 k.p.k. Taką podstawą może być natomiast art. 626 § 2 k.p.k. Umożliwia on następcze orzekanie o kosztach, m.in. w sytuacji, gdy zachodzi konieczność dodatkowego ustalenia wysokości kosztów, o których rozstrzygnięto w orzeczeniu kończącym postępowanie (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 listopada 2020 r., II AKo 74/20, Lex nr 3101527).

W związku z powyższym, należało zarządzić jak wyżej. Zauważyć należy, że w analogicznych sprawach postąpiono w taki sam sposób (por. I KO 115/23 oraz I KO 113/23, I KO 108/23).

Sąd Najwyższy jednocześnie przekazał przedmiotowy wniosek Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu jako złożony na podstawie art. 626 § 2 k.p.k., który to przepis został wskazany przez niego jako podstawa zmiany orzeczenia o kosztach postępowania.

[PGW]

[ał]